

HỒI 31

Kiểm Hà Thương Thương

(Lau Sậy Xanh Um)

H

oàng Quốc Túy nhăn nhó với Đường Thấm:

- Đường Thấm, sao ta hồi hộp quá, chỗ này sao nó rùng rợn quá.

Y thở hắt ra một tiếng rồi nói tiếp:

- Ta nói thật với ngươi nhé, mỗi lần ta cảm thấy hồi hộp là cứ như y sẽ có chuyện bất an xảy đến với mình thôi. Lần này chẳng biết cái con khỉ gì ám ảnh mà ta hồi hộp hơn những lần khác rất nhiều. Lần này e rằng có kiếp họa lớn sẽ đến với ta.

Định Tịnh Hành Tẩu chau mày.

- Ngươi nói khó nghe quá hay ngươi tự khoe khoang là mình có linh cảm trực giác?

- Không phải bốn thiếu gia khoe khoang đâu mà thật đó, lần đại lễ hoan hỉ của ta với Chu Uyển Thanh cũng vậy, khi bước vào loan phòng ta cũng hồi hộp thế này. Tim ta đập thình thịch và cuối cùng chẳng được tích sự gì mà còn biến thành con gà trống thiện bất đắc dĩ. Linh cảm của Hoàng Quốc Túy lúc nào cũng đúng mà, lão phải tin ta một lần chứ.

- Nghe ngươi nói lão hủ chẳng muốn nghe chứ đừng nói là tin.

Định Tịnh Hành Tẩu hừ nhanh lườm Hoàng Quốc Túy.

Hoàng Quốc Túy giả vờ như không thấy ánh mắt của lão mà quay sang nói với Đường Thấm:

- Đường Thấm... hay chúng ta quay về thôi.

- Đường Thấm đã đi rồi thì không bao giờ quay lại.

Hoàng Quốc Túy đứng thừ ra trước cửa nhà mồ, tứ chi bủn rủn mà chẳng thể nào nhích động được. Trong nhà mồ là một cỗ quan tài, cùng bàn hương án rất long trọng với

mâm ngũ quả, hoa tươi cùng hai ngọn đèn bập bùng. Định Tịnh Hành Tẩu nhìn qua Hoàng Quốc Túy.

- Người có cảm nhận gì không?

- Cảm nhận gì?

- Lão hủ nghĩ ở trong nhà mồ này, người ta đang chuẩn bị đại lễ thành thân cho người chết đó. Có lẽ họ tính tổ chức đại lễ thành thân cho người với người nằm trong áo quan kia.

Hoàng Quốc Túy mở to mắt hết cỡ, hai gò má của y giật nảy lên rồi lắp bắp nói:

- Lão... lão... lão nói bậy không hà. Ta là con gà trống thiện thì sao thành... thành thân với ai được chứ?

- Người thành thân với ma.

Hoàng Quốc Túy nhăn mặt, gắng gượng nói:

- Lão... lão... lão lại nói bậy không hà.

Những mớ thịt nọng trên khuôn mặt của Hoàng Quốc Túy cứ run lên bần bật, sau khi thốt dứt câu, chờ cho Định Tịnh Hành Tẩu và Đường Thấm bước hẳn vào nhà mồ, Hoàng Quốc Túy mới nổi gót theo sau hai người. Gã vừa đi vừa lăm lét nhìn quanh, thỉnh thoảng lại chắt lưỡi than.

- Sao mà rừng rợn quá, bốn thiếu gia chưa bao giờ rơi vào cảnh rừng rợn này.

Mọi người dừng bước trước cỗ áo quan thì từ cửa hậu địa nhà mồ đôi tân lang và tân nương trong bộ lễ phục đại hỷ xuất hiện. Tân lang và tân nương đều có vẻ rất trầm uất.

Đường Thấm, Định Tịnh Hành Tẩu và Hoàng Quốc Túy tò mò nhìn đôi tân lang, tân nương.

Hoàng Quốc Túy hỏi Định Tịnh Hành Tẩu:

- Lão Định... họ là ma hay là người?

- Người muốn biết họ là ma hay là người thì hãy nhìn xuống chân họ. Nếu chân họ không chạm đất thì họ là ma, còn ngược lại họ là người.

Lão nói dứt câu thì Hoàng Quốc Túy khom lưng nhìn xuống chân đôi tân lang và tân nương. Y thở phào một tiếng.

- Họ là... người.

Đôi tân lang và tân nương dùng bước trên án thờ thiên địa nhìn ba người.

Hoàng Quốc Túy nép mình vào sau lưng Đường Thấm, nhỏ giọng nói:

- Người đừng bỏ ta ở lại đây một mình nhé?
- Đường Thấm không bỏ huynh đâu.

Đôi tân lang và tân nương có vẻ lấm lét, rồi gã tân lang từ tốn nói:

- Trong ba vị, ai là Đường Thấm?

Đường Thấm bước ra, chàng ôm quyền:

- Tại hạ là Đường Thấm.

Chàng vừa nói dứt câu thì đôi tân lang và tân nương bất ngờ cùng quỳ xuống, cả hai cùng một lượt lên tiếng:

- Đường Thấm công tử hãy phán xét cho tôi được sống.

Đường Thấm chau mày.

- Tại hạ không biết chuyện này là thế nào, tại hạ không phải là quan phụ mẫu mà có quyền phán xét nhị vị ai sống ai chết. Thật ra đây là chuyện gì?

Hoàng Quốc Túy vuốt cằm, nhìn đôi tân lang và tân nương, y chất lưỡi.

- Dường như bằng hữu của bốn thiếu gia nói đúng đó, các người đang giở trò ma quỷ gì để hù chúng ta chứ. Nếu phán xét thì bốn thiếu gia mới là người được quyền phán xét đây, dù sao bốn thiếu gia cũng là...

Định Tịnh Hành Tẩu cướp lời:

- Là con gà trống thiên bất đắc dĩ..

Hoàng Quốc Túy ngậm ngay miệng lai, mặt xụ xuống, y lầu bàu:

- Lão ôn dịch.

Tân nương nhìn Đường Thấm ôm quyền:

- Đường Thấm công tử... tôi đáng được sống hơn y.

Thốt ra câu đó mà lệ trào ra khóe mắt tân nương. Cùng với hai dòng lệ rơi trên cánh mũi tân nương cũng nhích động trong ngồ ngộ.

Tân nương nói tiếp:

- Y đã dụ dỗ Y Y, Y Y ngỡ đâu y là một trang anh hùng hảo hán nhưng không ngờ gã lại là tiểu nhân định giết tân nương của mình để giữ mạng mình. Gã là người bất nghĩa, bất nhân và bất đạo.

Tân nương chỉ vào mặt tân lang.

- Hấn đáng chết.

Tân lang trừng mắt nhìn lại tân nương, gã chỉ vào mặt Y Y.

- Ắ mới đáng chết. Muốn được sống nên định giết chết tân lang mình. Đường Thấm công tử... hãy mau phán ả tội chết đi.

Đường Thấm nhìn qua tân lang và tân nương. Chàng ôn nhu nói:

- Thật tâm mà nói tại hạ không biết chuyện gì đã xảy ra với hai vị. Nhưng tại sao hai vị còn vận lễ phục song hỉ, đáng ra phải hoan hỉ vui vẻ chứ. Có đâu mà hện tại hạ đến đây rồi nhờ tại hạ định đoạt kẻ sống người chết.

Tân nương Y Y khóc thét lên, tiếng khóc của tân nương khiến Định Tịnh Hành Tẩu nhăn mặt, lão khoác tay:

- Thôi thôi... đừng có tru tréo như vậy. Lão hủ điếc cả lỗ tai, có gì thì cứ nói ra. Nếu phán xét được thì lão hủ sẽ nhờ Đường Thấm lão đệ của lão phán xét cho. Còn nghe nha đầu khóc, hai lỗ nhĩ của lão sắp thủng rồi đây.

Đường Thấm nói:

- Đã có chuyện gì xảy ra với hai người?

Y Y tân nương toan mở miệng nói thì tân lang cướp lời.

- Ta nói

Tân nương nạt ngang.

- Không... ta nói.

- Ta nói.

Tân nương hét lên

- Ta nói

Đường Thấm buông tiếng thở dài.

Định Tịnh Hành Tẩu gắt giọng nói:

- Hai người là phu phụ mà tranh giành với nhau như vậy à? Chuyện nhỏ như vậy mà còn tranh giành, thử hỏi chuyện sống chết sao không tranh giành. Hai người có làm trăm cái đại lễ kết tình phu phụ cũng chả sống với nhau quá nửa canh giờ.

Lão vuốt hàm râu lõm chồm và nham nhở rồi chỉ tân nương.

- Người nói.

Ỗ Ỗ ôm quyền:

- Dạ... tiểu nữ nói.

- Nói thật chậm rãi và đầy đủ. Không được giấu giếm điều gì. Nếu lão phu phát hiện có sự gian trá nào trong lời nói của người thì sẽ bảo Đường Thấm lão đệ của ta phán ngay cho người một cái chết đặng lão không phải mất thời gian ở ngôi nhà mồ chết tiệt này.

- Tiểu nữ thành thật mà.

- Nói đi.

Ỗ Ỗ vừa thút thít vừa nói:

- Ỗ Ỗ không một chút ngoa ngôn xin được giải bày với Đường Thấm công tử. Sau khi Ỗ Ỗ và gã tế trời tế đất thành thân cùng uống chén rượu giao bôi để động phòng thì cả hai đều bị trúng độc. Độc có sẵn trong chén rượu đó. Cả hai đều bị trúng độc nhưng chỉ có một hoàn giải được nên người này sống thì kẻ kia phải chết. Ỗ Ỗ không muốn chết.

Đường Thấm nghiêm mặt.

- Ai đã hạ độc hai người?

Ỗ Ỗ lần gã tân lang đều cùng lắc đầu một lượt.

Tân lang nói:

- Chúng tôi không biết.

- Thế ai trao giải dược cho hai người?

Tân lang và tân nương chưa trả lời chàng thì một nữ lang vận bạch y từ cửa vòm của nhà mộ bước ra. Chân diện nàng được che bằng vương lụa trắng, nàng vừa bước ra vừa nói:

- Bốn cô nương là người đang giữ giải dược cho họ.

Hoàng Quốc Túy nhìn chằm chằm vào nữ lang vận bạch y. Y niễng đầu nhìn xuống chân nàng.

- Không phải là ma.

Định Tịnh Hành Tẩu nhìn qua gã.

- Lúc này mà người còn nói chuyện đó. Đúng là đầu bả đậu.

Hoàng Quốc Túy vuốt má, y lâu bầu:

- Bốn thiếu gia không gieo thù gieo oán gì với lão mà sao lão ghét ta dữ vậy chứ?

Bạch y nữ lang bước đến bên bàn thờ thiên địa, Đường Thấm nhìn nàng.

Nàng ôn nhu nói:

- Đường Thấm công tử xem và phán xét trong hai người này, ai đáng sống và ai đáng chết.

Đường Thấm nhìn bạch y nữ lang, từ tốn nói:

- Trước khi tại hạ phán xét, tại hạ muốn hỏi cô nương.

- Công tử cứ hỏi.

- Cô nương là người có giải được độc cho đôi tân lang và tân nương này, hẳn chính cô nương là người hạ độc?

- Phải thì sao, không phải thì sao?

- Tại hạ nghĩ chỉ có người hạ độc mới có giải được thôi.

- Nếu vậy bốn cô nương cũng thành thật nói với công tử, giải được của ta chỉ có một hoàn duy nhất, không có hoàn được thứ hai. Do đó bốn cô nương mới cần sự phán xét của Đường Thấm công tử.

- Cô nương chỉ có một hoàn được thôi sao?

- Không sai.

Nàng nói rồi lấy lọ tịnh bình đặt lên án thờ.

- Trong hai người này phải có một người chết.

- Tại hạ tin cô nương chỉ có một hoàn giải được duy nhất.

- Bốn cô nương không bao giờ nó sai lời.

- Tại hạ muốn hỏi cô nương điều này nữa.

- Bốn cô nương sẵn sàng trả lời.

Đường Thấm nghiêm giọng, định nhìn vào bạch y nữ lang.

- Tại sao cô nương lại chọn tại hạ là người phán xét chọn người nào sống và kẻ nào chết cho đôi tân lang và tân nương này.

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt tròn xoe đen láy. Hoàng Quốc Túy nhỏ giọng nói với Đường Thấm:

- Chính nàng ta đã đưa thư cho ta hẹn người đến đây đó. Người có thấy mắt nàng ta đẹp không? Ta chưa từng thấy ai có ánh mắt đẹp như vậy.

Chẳng biết lời nói thì thầm của Hoàng Quốc Túy có lọt vào tai bạch y nữ lang không, mà nàng dời nhãn quang chiếu sang gã. Tiếp nhận ánh mắt của nàng, Hoàng Quốc Túy vờ nhìn sang Định Tịnh Hành Tẩu để né tránh.

Bạch y nữ lang cười khẩy rồi nói:

- Đường Thấm công tử hỏi hay lắm.

- Nếu cô nương cho rằng câu hỏi của tại hạ hay thì hẳn câu trả lời của cô nương cũng phải hay.

Bạch y nữ lang nghiêm giọng:

- Đường Thấm công tử là gia sư nổi tiếng ở Giang Tô, người Giang Tô ai ai cũng biết gia sư Đường Thấm. Bình nhật Đường Thấm công tử dạy kiến văn lễ nghĩa cho người khác, tất công tử phải có sự chọn lựa đúng đắn trong quyết định này. Đôi tân lang và tân nương này, ai là người nhân nghĩa đáng sống hơn, ai phải chết.

Đường Thấm ôm quyền:

- Tại hạ cảm kích vì sự ngưỡng mộ của cô nương. Vậy cô nương dựng ra tấn bi kịch này với mục đích gì?

- Có dạng chữ tình thì mất cái mạng và ngược lại.

Đường Thấm gật đầu nheo mày.

- Được... tại hạ quyết định.

Tân lang chồm tới Đường Thấm.

- Đường Thấm công tử... tôi được sống chứ?

Tân nương khóc thét lên, vừa khóc tân nương vừa nói:

- Không... tôi mới là người đáng sống.

Đường Thấm khoác tay:

- Hai người im lặng đi, tại hạ sẽ hỏi từng người rồi quyết định ai là người sống và ai là kẻ phải chết.

Tân lang và tân nương đều cúi gục mặt xuống.

Buông một tiếng thở dài, chàng từ tốn nói:

- Tại sao hai người lại cử hành đại lễ thành thân trở thành phu thê?

Tân lang nhìn Đường Thấm.

- Tại ả...

Đôi chân mày Đường Thấm nheo lại.

- Tại tân nương là sao?

- O... thì trước đây tại hạ có cảm nhan sắc của ả... nhưng không ngờ ả vì sự sống của mình mà không biết hy sinh cho tướng công mình. ả đáng chết.

Tân nương chỉ vào mặt tân lang.

- Ta tưởng đâu người có thể bao bọc được cho ta nên ta mới đồng ý thành thân với người, không ngờ ngay cả bản thân người cũng không lo được cho mình làm sao bảo bọc ta chứ. Người lừa gạt ta... người mới là kẻ đáng chết.

Đường Thấm nhăn mặt khoác tay:

- Đủ rồi... nghe hai người cãi nhau tại hạ hiểu rồi. Tại hạ không cần hỏi nữa.

Chàng thở hắt ra một tiếng trong khi nữ lang dõi đôi mắt nhìn về phía Đường Thấm.

Đường Thấm từ tốn nói:

- Nghĩa phu thê nặng tựa thái sơn, tình phu thê sâu như biển cả. Đã là phu thê thì phải cùng nhau chia ngọt sẻ bùi. Hoạn nạn cùng chia phúc phần cùng hưởng. Tại hạ thấy nhị vị đây chẳng đáng là phu thê gì cả. Tình chẳng có, nghĩa cũng không.

Đường Thấm bước đến bạch y nữ lang, chàng nhìn nàng.

- Tại hạ mạn phép được dùng hoàn giải dược của cô nương

- Công tử cứ tự nhiên.

- Đa tạ cô nương.

Nhìn lại đôi tân lang và tân nương

- Nghĩa trọng, tình thâm, ân đền oán trả. Nhị vị ai cũng muốn sống mặc nhiên với cái chết của người chung chẵn gối. Tại hạ phán, nếu hai người ai lạy vị cô nương này nhiều nhất thì người đó sống.

Chàng vừa dứt lời thì cả tân lang và tân nương đều sụp lạy bạch y nữ lang thùm thụp.

Hoàng Quốc Túy thấy tân lang và tân nương lạy bạch y nữ lang liền quay sang Định Tịnh Hành Tẩu nói:

- Người nào bị người ta lạy như thế này thì tổn thọ nhiều lắm.

Định Tịnh Hành Tẩu quay ngoắc lại, mở to mắt hết cỡ nhìn Hoàng Quốc Túy.

Thấy Định Tịnh Hành Tẩu nhìn bằng ánh mắt lao láo đó, Hoàng Quốc Túy khoác tay:

- Bốn thiếu gia rút lại lời nói... rút lại lời nói.

- Không... lần này thì ngươi đã nói đúng.

Lão vỗ vai Hoàng Quốc Túy.

- Xem ra lâu lâu cũng nói được một câu chí lý. Vị cô nương kia chắc chắn sẽ bị tổn thọ bởi nhận những cái lạy của đôi tân lang và tân nương này.

Bạch y nữ lang chau mày.

- Đủ rồi...

Tân lang và tân nương ngừng lạy.

Nàng nhìn Hoàng Quốc Túy.

Hoàng Quốc Túy nép sau lưng Định Tịnh Hành Tẩu. Y phải nép sau lưng Định Tịnh Hành Tẩu bởi kịp nhận ra sắc ma chết chóc ẩn tàng trong đáy mắt của bạch y nữ lang.

Y miễn cưỡng nói:

- Bốn thiếu gia hồng có nói... người nói là lão quỷ già Định Tịnh Hành Tẩu.

Đôi chân mày của bạch y nữ lang chau nhú lại.

- Chưa một ai dám xúc phạm đến bốn cô nương.

Nàng vừa dứt lời vung ngọn thủ. Một ánh chớp sáng thoát ra khỏi tay nàng lướt đi như một vị tinh sa. Ánh chớp cắt qua vai Định Tịnh Hành Tẩu hướng thẳng đến yết hầu Hoàng Quốc Túy.

Thủ pháp ám tiễn của nàng cực nhanh và chính xác nhưng Đường Thấm vẫn còn nhanh hơn, chàng phát tác một đạo Kim Cang Thần Chỉ điểm đến đóm sáng bạc. Đạo chỉ của chàng không đánh bật đạo ám tiễn hình cánh sao kia đổi hướng mà giữ nó lơ lửng trên bờ vai Định Tịnh Hành Tẩu rồi hút về phía mình.

Dùng hai ngón chỉ, Đường Thấm kẹp lấy chiếc ám tiễn hình sao, chàng trình trọng trả lại cho bạch y nữ lang.

- Cô nương bớt giận! Hoàng huynh của tại hạ chẳng qua nói chỉ để nói thôi chứ không có ý gì khác.

Đón lại chiếc ám tiễn, bạch y nữ lang nhìn chàng. Nàng hừ nhạt rồi đánh giọng nói:

- Nể mặt công tử.

Buông tiếng thở dài nàng nói tiếp:

- Đường Thấm công tử quyết định đi, ai là người sống, ai là kẻ chết?

Đường Thấm trút hoàn dược ra tay mình, chàng nhìn đôi tân lang và tân nương, từ tốn nói:

- Hai người này đã hành đại lễ trả ân cho cô nương đã ban hoàn dược. Nếu không có hoàn dược này thì hay quá. Có lẽ cả hai cũng nên qua cảnh giới kia để tự soi lại bản thân mình, nhưng cô nương đã ban hoàn dược cho họ, họ cũng đã hành lễ tạ ơn. Họ xem như đã có được hoàn dược này. Theo tại hạ cả hai đều đáng được hưởng giải dược, còn sống được bao lâu là do trời quyết định.

Chàng nói rồi dùng chỉ pháp để bóp bể hoàn giải dược làm hai phần bằng nhau sau đó nhét vào miệng tân lang và tân nương, rồi vỗ chưởng vào lưng họ buộc họ uống.

Đường Thấm nói:

- Tại hạ chia hoàn giải dược làm hai cho hai người. Hai người hãy tận dụng thời gian còn lại để tạo nghĩa nặng tình thâm. Sống là phu thê, chết thì chung mồ.

Bạch y nữ lang nhìn sững chàng.

Đường Thấm ôm quyền:

- Việc cô nương cần tại hạ phán quyết, tại hạ đã làm xong. Giờ tại hạ có thể đi được rồi chứ?

- Công tử đi cũng được, nhưng nếu công tử bỏ đi thì không có cơ hội cứu Lục Y Phụng đâu.

Đường Thấm nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Cô nương nói gì...?

Nàng cười khẩy rồi nói:

- Có tình thì mất mạng, có mạng thì mất tình. Đây mới là sự lựa chọn quyết định của công tử. Nếu công tử muốn có sự lựa chọn đó thì hãy theo bốn cô nương.

Đường Thấm gật đầu.

- Tại hạ theo cô nương.

Bạch y nữ lang chấp tay sau lưng thả bước về phía vòm cửa dẫn ra hậu đường nhà mồ. Đường Thấm toan nổi gót theo nàng thì Định Tịnh Hành Tẩu gọi lại:

- Đường Thấm lão đệ... ngươi phải cẩn trọng âm mưu của người ta chứ.

Nhìn lại Định Tịnh Hành Tẩu, Đường Thấm trang trọng nói:

- Lão huynh không cần phải lo cho đệ. Mục đích của đệ đặt ra đang bế tắc thì vị cô nương đây đã cho đệ nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm đen tối. Đường Thấm sao bỏ cuộc được. Hai người quay về đi.

- Nhưng...

Chàng gượng cười.

- Đùng bắt đệ giống như đôi tân lang và tân nương kia.

Chàng nói rồi quay bước theo gót bạch y nữ lang.

Hai người bước qua vòm cửa hậu địa thì thạch môn đóng ngay lại.

Đường Thấm hỏi bạch y nữ lang:

- Cô nương... Chúng ta đi đâu?

- Phù Vân Cung.

Đôi chân mày Đường Thấm nhíu lại.

- Tại hạ cũng đang có việc cần đến Phù Vân Cung.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>